

Distrikter og byer i Slovenien

Slovenien er opdelt i følgende distrikter:

- [Gorénjska](#)
- [Gorizia](#)
- [Jugovzhodna Slovenija](#)
- [Koróška](#)
- [Obalno-kraška](#)
- [Podravska \(Drava\)](#)
- [Pomurska Mura](#)
- [Primorsko-notranjska](#)
- [Savinjas](#)

Gorenjska

Gorenjska er et bjergrigt alpint landskab ved den øvre [del af Sava-floden](#) i Slovenien, nord og nordvest for Ljubljana, mellem [Soča](#) i vest, [Drava-floden](#) i nord, [Savinja-floden](#) i øst, [Posavje-bakkerne](#) og [Ljubljana](#) i syd.

Det dækker [Karavank-bjergene](#), den vestlige [karnik-side](#) af [Karnik-Savinja Alperne](#) og den østlige del [af de julianske alper](#).

Kernen i Gorenjska er 300 til 500 meter høj Ljubljanska-bassinet, der går fra [Ljubljana](#) til [Žirovnica](#) og [Bled](#).

Provinsen er et af de mest økonomisk udviklede områder i Slovenien med en stærk og forskelligartet industri, håndværk og turisme, både sommer og vinter. I landbruget skiller husdyrproduktionen sig ud, og skovudnyttelsen skiller sig ud.

Gorenjska har 10,5 procent af det samlede slovenske areal, 6,4 procent af al agerjord i Slovenien, 7,6 procent af landbrugsjorden, 12,4 procent af skovene og så meget som 20,7 procent af den ufrugtbare verden.

Alt landbrugsjord er 62231 hektar, hvoraf 11922 hektar agerjord og haver, 1887 hektar frugtplantager, 48205 [hektar](#) enge og beluffer. Meget af landbrugsjorden ligger i bjerg- og højdeområdet.

Industrien domineres af tre industrier, nemlig fremstilling af elektriske maskiner og apparater, produktion af færdige træprodukter og metalforbearbejdningsindustrien.

Talen fra Gorenjska-regionen tilhører hovedsageligt Gorenjska-dialektgruppen.

[Gorenje-dialekten](#) betragtes som en ret ensartet dialekt. De særlige træk ved Gorenjska dialektgruppen er kun [den østlige Gorenjska-tale \(Tuhinjska Dolina\)](#) og i [den sydvestlige del af Selško-dialekten](#). Talen i området Škofja Loka og [Poljane-dalen](#) tilhører [Rovtar-dialekten](#) ([Škofja Loka-dialekt](#), [Poljansko-dialekt](#)).

I den fjerne østlige del af Gorenjska er der også [Media Speech \(Zagorje\)](#), som allerede tilhører Posavsko-dialekten, som er en del af [en større Steiermark-dialektgruppe](#).

Klimaet er en bjergkold vinter og de milde somre. Voksende i bjergene er bjergkollaps, lidt grønt, få træer, men der er meget vækst i bassinet.

Større byer er:

- [Kranj](#)
- [Jesenice](#)
- [Domžale](#)
- [Tržič](#)

- Škofja Loka
- Kamnik
- Medvode.

Goriška

Gorizia-regionen ligger i den vestlige del af landet langs den italienske grænse. [De Julianske Alper](#), [Soča-floden](#) og den frugtbare Vipava-dal er de mest genkendelige naturlige geografiske karakteristika i regionen. Det største bycentrum er Nova Gorica.

Efter området er Gorska statistiske region omtrent samme størrelse som Osrednjeslovenska-regionen, og med hensyn til befolkning er den næsten fem gange mindre.

I 2019 var befolkningen i denne region 6% af befolkningen i hele Slovenien. Det er en af vores mindre befolkede regioner.

I 2019 boede der i gennemsnit 51 mennesker på en kvadratkilometer af arealet. Efter befolkningens gennemsnitsalder (i 2019: 44,9 år) rangerede regionen som nummer to blandt de resterende tolv efter Pomurje (45,5 år).

Det betyder, at aldersstrukturen for befolkningen i denne region var mindre gunstig. Andelen af beboere på 65 år og derover var højest her, 22,6%.

Den samlede livstilfredshed blev i gennemsnit vurderet af indbyggerne i Goriška-regionen som beboere i Gorenjska-regionen med en score på 7,7 (ud af 10).

Andelen af husstande, der bor i boliger i dårlig stand (med et utæt tag, med fugtig væg, fundament eller gulv, med rystende vinduesrammer eller gulve) var den største i denne region med 29%.

Uden for bopælsregionen arbejdede 2019% af de personer, der var i beskæftigelse hos goriška, i 16, sammenlignet med andre regioner.

Gorizia i daglig tale stara Gorica 'gamle Gorizia' for at skelne den fra *Nova Gorica* er en by og [kommune](#) i det nordøstlige Italien, i den autonome region [Friuli Venezia Giulia](#). Det ligger ved foden af [de julianske alper](#), der grænser op til [Slovenien](#).

Det var hovedstaden i den tidligere [provins Gorizia](#) og er et lokalt center for turisme, industri og handel. Siden 1947 har en venskabsby [Nova Gorica](#) udviklet sig på den anden side af den nuværende grænse mellem Italien og Slovenien.

Regionen var genstand for territorial tvist mellem Italien og Jugoslavien efter Anden Verdenskrig.

Efter at de nye grænser blev etableret i 1947, og den gamle bydel blev overladt til Italien, blev Nova Gorica bygget på den jugoslaviske side. De to byer udgør et byområde, som også omfatter den slovenske kommune Šempeter-Vrtojba.

Siden maj 2011 er disse tre byer blevet forenet i en fælles grænseoverskridende storbyzone, der administreres af en fælles administrationsbestyrelse.

Byens navn kommer fra det slovenske ord *gorica* 'lille bakke', som er et almindeligt toponym i slovensk-beboede områder.

Den 15. september 1947 blev byen tildelt Italien. Flere perifere distrikter i Gorizia kommune ([Solkán](#), [Pristava](#), [Rožna Dolina](#), [Kromberk](#), [Šempeter pri Gorici](#), [Vrtojba](#), [Stara Gora](#), [Ajševica](#), [Volčja Draga](#), [Bukovica](#) og [Vogrsko](#)) blev overdraget til Forbundsrepublikken Jugoslavien sammen med langt størstedelen af den tidligere provins Gorizia.

Omkring halvdelen af førkrigsområdet i Gorizia kommune, med ca. 20% af befolkningen, var knyttet til Jugoslavien. Den nationale grænse blev trukket lige ud for byens centrum og satte Gorizia i en perifer zone.

Flere vartegn i byen, såsom [Kostanjevica Kloster](#) / Convento di Castagnevizza, [Kromberk Slot](#) / Castello Coronini, [Sveta Gora](#) / Monte Santo pilgrimssted, den gamle jødiske kirkegård og den nordlige jernbanestation, forblev på den anden side af grænsen.

I 1948 begyndte myndighederne i Den Socialistiske Republik Slovenien (med præsident [Josip Broz Titos](#) særlige støtte) at bygge en ny by kaldet [Nova Gorica](#) ('New Gorizia') på deres side af grænsen.

Fra slutningen af 1940'erne og fremefter gav Gorizia tilflugt til tusinder af istriske italienere, der var flygtet fra de regioner, der var knyttet til Jugoslavien. Mange af dem bosatte sig i byen og havde en rolle i udformningen af efterkrigstidens nationale og politiske identitet.

Selvom det var en grænseby, blev Gorizia kun delvist krydset af grænsen til Jugoslavien. Nogle vigtige gamle bygninger, der engang tilhørte Gorizia, blev inkluderet i det jugoslaviske område.

Disse omfatter den gamle jernbanestation på Transalpina-linjen, der forbandt Trieste med [Villach](#), samt til byens vartegn.

Selvom situationen i Gorizia ofte blev sammenlignet med Berlins under den kolde krig, havde Italien og Jugoslavien gode forbindelser med hensyn til Gorizia. Disse omfattede kulturelle og sportslige begivenheder, der favoriserede den ånd af harmonisk sameksistens, der forblev på plads efter Jugoslaviens opløsning i 1991.

Med Jugoslaviens opløsning forblev grænsen som opdeling mellem Italien og Slovenien indtil Sloveniens gennemførelse af Schengen-aftalen den 21. december 2007.

Gorizia har et fugtigt subtropisk klima. Byen ligger ved sammenløbet af [Isonzo-](#) og [Vipava-dalene](#). Det ligger på en slette overset af [Gorizia Hills](#).

Beskyttet fra nord og fra øst af en bjergryg er Gorizia fuldstændig beskyttet mod den kolde boravind, som påvirker resten af de nærliggende områder. Byen har således et usædvanligt mildt klima hele året, hvilket gør den til en populær ferieby.

Grænsen mellem Italien og Slovenien løber ved kanten af Gorizia og [Nova Gorica](#), og der er flere grænseovergange mellem byerne. Den lette bevægelighed mellem de to dele af byen har i høj grad været afhængig af begge landes politik, lige fra streng kontrol til total fri bevægelighed siden 21. december 2007, da Slovenien tiltrådte Schengenområdet.

Udpegede grænseovergange er ([Gorizia-Nova Gorica](#)):

- Casa [Rossa-Rožna Dolina](#) der er det vigtigste internationale krydsningskontrolpunkt
- Via San Gabriele-Erjavčeva ulica som tidligere kun var for lokal trafik med pas, nærmeste krydsning til Nova Gorica centrum
- Via del Rafut-Pristava der tidligere kun var for lokal trafik med pas
- San Pietro (Via Vittorio Veneto)/[Šempeter pri Gorici \(Goriška ulica\)](#)
- [Transalpina-pladsen](#) som er en åben fodgængerplads dissekeret af grænsen, der engang var indhegnet. Pladsen var aldrig en officiel overgang, og der blev opsat skilte for at forbyde folk at krydse pladsen fra den ene side til den anden.
- Den store motorvejsovergang ved [Sant'Andrea-Vrtojba](#) ligger i nærheden syd for byen.

Vigtigste seværdigheder

- Slottet, der blev bygget inden for de middelalderlige mure, var engang sæde for amtets administrative og dømmende magt. Det er opdelt i Corte dei Lanzi (med grundlæggelser af et højt tårn nedrevet i det 16. århundrede), Palazzetto dei Conti (13. århundrede) og Palazzetto Veneto. Lanzi var de bevæbnede vagter, udtrykket var en italiensk form for [Landsknecht](#). Det palatinske kapel, der har ret til Saint [Bartholomew](#), huser lærreder fra den venetianske malerskole og spor af renaissancefresker. Der er også et museum for den goritiske middelalder
- Katedralen (oprindeligt opført i det 14. århundrede), som mange af byens bygninger, blev næsten fuldstændig ødelagt under første verdenskrig. Et gotisk kapel i San Acatius er knyttet til skibet
- Kirken Gorizia af St. [Ignatius af Loyola](#), bygget af jesuitterne i 1680-1725. Det har et enkelt skib med dyrebare skulpturer ved altrene i sidekapellerne. I præstegården malede [Christoph Tausch](#) en *herlighed af St. Ignatius* i 1721.
- *Palazzo Attems Petzenstein* (19. århundrede), designet af [Nicolò Pacassi](#).
- Sankt Rochs Kirke.
- *Palazzo Cobenzl*, i dag sæde for ærkebiskopperne.
- Greverne af Lantieris hus, som husede kejsere og paver i sin historie.
- *Palazzo Coronini Cronberg*, herunder et kunstgalleri.
- [Transalpina jernbaneplads](#), delt af en international grænse.
- Institut for Internationale og Diplomatiske Videnskaber ved University of Trieste, der er vært i "Seminario Minore", er et akademisk kursus i udenrigsanliggender.
- [Oslavia Krigsmindesmærke](#)

Jugovzhodna Slovenija

Denne region i den sydøstlige del af Slovenien er den største slovenske region efter område, der forbinder til en enhed af fire provinser.

Landet med tørvarer, Kočevski-bjørnens land, cvička-landet og det grønne Yuri-land. Dens udvikling er muliggjort af industrien (bilindustrien, farmaceutiske og andre lette industrier).

Den statistiske region Jugovzhodna Slovenija er den største region efter område. Den dækker 2.675 km² og er ca. 6 gange større end Zasavske – efter overfladen i den mindste region.

I 2019 boede 7% af den samlede befolkning i Slovenien her.

Befolkningstætheden var den tredjelaveste. I gennemsnit boede der 54 indbyggere pr. kvadratkilometer.

Aldersstrukturen i befolkningen her var gunstig. Andelen af 0-14-årige var højest (16,2 %).

I 2019 var denne region en af tre, hvor den naturlige vækst var positiv (0,7 pr. 1.000 indbyggere).

De to andre med positiv naturlig vækst var Osrednjeslovenska og Gorenjska.

I 2019 blev der født 11 børn pr. 1.000 indbyggere i Jugo sydøstlige Slovenien. Gennemsnitsalderen for kvinder ved fødslen af det første barn var den næstlaveste på regionsniveau (28,6 år) kun i den statistiske region Kärnten. Den uddannelsesmæssige sammensætning af befolkningen i det sydøstlige Slovenien var mindre gunstig.

26% af regionens befolkning havde kun det højeste antal grundskoleuddannelser. I 2019 skilte denne region sig ud efter det højeste antal dømte (voksne og mindreårige) pr. 1.000 indbyggere (4,3).

I 2019 var beskæftigelsesfrekvensen i Jugo i det sydøstlige Slovenien 68,5 %, hvilket er det tredjehøjeste på regionsniveau (dvs. 68,5 % af de beskæftigede i regionen var personer i beskæftigelse, dvs. personer i lønnet beskæftigelse og selvstændige).

Beskæftigelsesfrekvensen mellem kønnene varierede med 10,5 procentpoint, hvilket var den næsthøjeste forskel (beskæftigelsesfrekvensen blandt mænd var 73,5 %, blandt kvinder 63,0 %).

Den gennemsnitlige månedlige nettoindtjening i 2019 i denne region udgjorde 1 149 EUR, og alene i regionen Osrednjeslovenska var den højere end landsgennemsnittet (med 1,4 % og i Osrednjeslovenska med 8,6 %).

BNP pr. indbygger var det næsthøjeste regionale BNP i Slovenien; Det beløb sig til 23.096 euro.

Den største andel af bruttoværditilvæksten i denne region blev genereret af industrien (7%).

Udviklingen i regionen er i høj grad resultatet af industrien (bilindustrien, lægemidler og anden let industri), der genererede næsten halvdelen af bruttoværditilvæksten i regionen i 2012.

Den sydøstlige Sloveniens statistiske region omfatter seks byer, hvoraf den største er [Novo mesto](#)

- [Kočevje](#)
- [Črnomelj](#)
- [Trebnoje](#)
- [Ribnica](#)
- [Metlika](#)

Indbyggertallet i 2020 var 145.357. Det har et samlet areal på 2.675 km².

Beskæftigelsesstruktur: 43,4% servicesektoren, 52,6% industri, 4% landbrug.

Det tiltrækker kun 3,3% af det samlede antal turister i Slovenien, de fleste er fra Slovenien (52,8%).

Koroška

Koroška eller slovénska Koróška er en statistisk region og uformel provins i Slovenien.

Centrum for den statistiske region og den største by i Kärnten er Slovenj Gradec, mens de andre større byer er [Dravograd](#), [Crna na Koroškem](#), [Ravne na Koroškem](#), [Mežica](#) og [Prevalje](#), som også er hjemsted for kommuner med samme navn.

Koroška er henholdsvis en del af det historiske Kärnten, som i Slovenien omfatter området Mežiška-dalen, den [øverste del af Drava-dalen](#) i kommunen Dravograd og [Jezerško](#) og de tre bjerge - Pohorje, [Karavank](#) og [Savinja Alperne](#). Kärntens regionale centrum er [Ravne na Koroškem](#).

Koroška, et bjergrigt landskab med mægtige skove, der imponerer med skattene i Karawanken / Karavanke UNESCO Global Geopark, den underjordiske verden af Mt Peca, hvor du kan cykle eller sejle kajak, og med brede græsarealer af den grønne Pohorje samt en inaktiv, drømmende karakter af Drava-floden.

Kirken St Ursula på Uršlja Gora-bjerget er den højest forhøjede kirke i Slovenien.

Mærk kraften i de omfattende skove i Pohorje, som holder løftet om en dejlig skygge i sommervarmen eller omfavnelsen af et snedække i et vintereventyr. Sammen med de bemærkelsesværdige billeder af naturen er der muligheder for udendørs aktiviteter på hvert trin. Det tykke net af skovstier og vognspor er ikke det eneste, Pohorje kan tilbyde, da det også kan prale af mange høje myrer og sletter, vandløb med vandfald og andre naturlige perler. Blandt andet Sgerm Gran (Sgermova smreka) – det højeste træ i Centraleuropa. Oplev dem og nyd det!

Du kan udforske stierne til fods på længere eller kortere vandreture.

Kope og Ribniško Pohorje er større turistcentre på denne side af Pohorje, der tilbyder aktiviteter på alle årstider.

Sgerm Gran (Sgermova smreka) i Ribniško Pohorje eller ved Zgornja Orlica betragtes som det højeste træ i hele Centraleuropa. Det er et utroligt eksemplar af naturarv med sine 61,8 meter højde og 113 centimeter i diameter. Granen er mere end 300 år gammel.

Nåleskov dækker mere end 70% af jorden. Her vil du støde på skove og sletter - græsarealer, der strækker sig ud på plateauerne. De er resterne af græsgange og enge, der blev skabt af skovrydning. Og disse områder bliver igen overgroet, da deres anvendelse bliver forældet.

Disse sure Pohorje græsarealer er hjemsted for matgrass, samt arnica og orkideer.

I de stejlede områder blander sletterne sig med lyng, blåbær og tranebær. Pohorje skove, enge og myrer er hjemsted for spil, mange fuglearter (vild kylling, ugle, rovfugle, spætter) samt sommerfugle, bugs, amfibier og andre dyrearter.

At gå en tur til tørvemoserne er en helt særlig oplevelse i sig selv. Det er bedst at besøge Ribniško Jezero og Lovrenška Jezera søerne til fods.

Pohorje med sine naturlige landskabskarakteristika danner et unikt alpint miljø. Omkring 2/5 af Pohorje er en del af det europæiske Natura 2000-område, hvis hovedformål er at bevare den biologiske mangfoldighed for fremtidige generationer.

Podzemlje Pece (Peca Underground) er en mine du kører ind i, hvor strålen af naturligt lys aldrig skinner, udstyret som ægte minearbejder eller knap - med hjelm, blitzlys og overfrakke.

Her går minedriftstraditionen så langt tilbage som romerne.

Det siges, at dværge styrer bælgmørket, og hvis du bare kan stoppe et øjeblik og fokusere, kan du endda bemærke Parkmandeljic eller høre de hule lyde fra de tabte minearbejdere og deres hamre.

Du kan udforske tunnellerne, observere det udstillede og bevarede udstyr og lære om minearbejderens arbejdsdag eller knapovski ših. Flere kilometer af stien omfatter også mange naturlige geologiske overraskelser og træk. Maskiner og værktøj udgravede bly og zink frem til 1994.

Du kan også tage en togtur ligesom i gamle dage med minebanen. De adrenalintørstige kan cykle fra den ene dal til den anden på den 5 kilometer lange sti under Mount Peca eller udforske de oversvømmede tunneler med kajakker.

Lyset fra hårdmetallamperne falmede ved Glančnik, hvor minearbejderne trådte ind i vognene og kørte på minebanen flere hundrede meter dybt under bjerget. Hvad havde minearbejderne på, hvor sov de, og hvad lavede de mad? Det hårde arbejde i hulen krævede tydeligvis god hvile og forfriskning.

Alt bliver besvaret i historierne om minearbejdernes liv og de genstande, der udstilles i mine-museet, som ligger ved indgangen til minen. Og ved siden af museet finder du Geopark Information Center, som er det centrale og udgangspunkt for enhver underjordisk aktivitet.

Legenderne fortæller om en velhavende og retfærdig konge, der engang styrede den slovenske region. Da tyrkerne angreb disse lande fra øst, kæmpede kong Matjaž og hans hær dem tappert, men soldaterne faldt en efter en, indtil kun få mænd stod sammen med kongen.

Da han indså, at tyrkerne var for stærke, flygtede han med sin hær, og da han var en retfærdig konge, blev han ikke dræbt i kamp, i stedet åbnede bjerget sig og opslugte ham. Der sover han nu bag et bord med sine soldater, og når hans skæg har omkranset bordet ni gange, skal kongen vækkes, og han vil vende tilbage for at redde sit folk.

Du kan også møde ichthyosaurus, der levede for 220 millioner år siden.

Under klippedannelsen af Mežica-minerne trampede ichthyosaurus dette land. I dag kan du se på dens hvirvler på det nærliggende minedrift og geologiske museum samt de mange klipper og eksempler, der skildrer, hvad naturen har skabt gennem millioner af år.

I King Matjaž Experience Park (ved siden af Geopark Information Centre) kan de yngste klatre på den krystalformede klatrevæg og lære lidt mere om kongens hemmeligheder.

Peca-overfladerne blevet beskyttet som et naturligt syn og en regional park siden 1966.

Ved Drava-floden kan du forkæle dig selv med den flydende flod og mange andre vidundere i naturen. Gåture, fiskeri, rafting eller cykling på dæmningen – der er mange muligheder for en aktiv ferie og unikke oplevelser i naturen!

Regionen, omgivet af Kozjak i nord og Pohorje i syd, har været befolket siden forhistorisk tid. På sin vej fra kilden til flodmundingen forbinder Drava-floden fire lande og tilbyder et specielt cykeleventyr ved flodlejet.

Drava er en 725 km lang flod og Donau-floden er velhavende, og forbinder lande og kulturer fra Alperne til de pannoniske sletter i Italien, Østrig, Slovenien, Kroatien, Ungarn og Serbien.

Den oprindelige strøm blev tæmmet i det foregående århundrede ved at bygge 22 dæmninger til vandkraftværker i Østrig, Slovenien og Kroatien. På trods af dette blev de naturlige levesteder med unikke samfund af planter og dyr og nogle endemiske arter bevaret.

Obalno-kraška

Den statistiske region kyst-Karst er en statistisk region i det sydvestlige Slovenien.

Det dækker de traditionelle og historiske regioner i slovenske Istrien og det meste af [Karstplateauet](#), som traditionelt tilhørte [Grevskabet Gorizia](#) og [Gradisca](#).

Regionen har et klima syd for Middelhavet og er Sloveniens eneste region, der grænser op til havet.

Dens naturlige egenskaber muliggør udvikling af turisme, transport og specielle landbrugsafgrøder.

Mere end to tredjedele af bruttoværditilvæksten genereres af tjenesteydelser (handel, indkvartering og transport) og de fleste blev genereret af aktiviteter i havnen i Koper og gennem kyst- og spaturisme.

Regionen registrerede næsten en fjerdedel af alle turistovernatninger i landet i 2013, hvoraf lidt mindre end halvdelen er indenlandske turister.

Blandt udenlandske turister dominerede italienere, østrigere og tyskere.

I 2012 var regionen en af fire regioner med en positiv årlig befolkningstilvækst (8,1‰). Befolkningens aldersstruktur var dog mindre gunstig. I midten af 2013 var aldringsindekset 133,3, hvilket betyder, at der for hver 100 indbyggere under 15 år var 133 indbyggere på 65 år eller derover.

Bedrifterne i denne region er blandt de mindste i Slovenien med hensyn til gennemsnitligt udnyttet landbrugsareal pr. bedrift og med hensyn til antallet af husdyr på bedrifterne.

Regionen omfatter fire byer, hvoraf den største er [Koper](#).

- [Izola](#)
- [Sežana](#)
- [Piran](#)

Kystregionen med et klima syd for Middelhavet er den eneste region med udgang til havet. Naturlige forhold gør det muligt at udvikle turisme, transport og dyrkning af særlige kulturer i landbruget. Det største bycentrum er Koper.

Regionen Obalno-kraška udgjorde 1.043 km² af Sloveniens samlede areal og var således en af de mindre regioner målt på overflade.

I 2019 boede 6% af befolkningen i Slovenien her.

I 2019 var beskæftigelsesfrekvensen i Obalno-kraška-regionen 66,9 % (eller 0,9 procentpoint højere end gennemsnittet i Slovenien som helhed).

I 2019 var den gennemsnitlige månedlige nettoindtjening 1 114 EUR (hvilket var ca. 20 EUR mindre end landsgennemsnittet).

BNP pr. indbygger var det tredjehøjeste i 2019 og var 22.894 euro. I gennemsnit beskæftigede 2019,14 personer beskæftigelse, hvilket var det laveste sammenlignet med beskæftigelsen i virksomheder i andre slovenske regioner.

Osrednjeslovenska

Den centrale slovenske statistiske region er en region i det centrale Slovenien.

Det er den næststørste region med hensyn til territorium. Det har et samlet areal på 2.555 km², med en central beliggenhed og gode trafikforbindelser i alle retninger, og landets hovedstad ligger i den.

Området er den tættest befolkede statistiske region i Slovenien med det største antal indbyggere. Indbyggertallet i 2020 var 570.773. Det havde den højeste andel af mennesker mellem 25 og 64 år med en videregående uddannelse.

Den centrale Sloveniens statistiske region omfatter 9 byer, hvoraf den største er [Ljubljana](#).

- [Kamnik](#)
- [Domžale](#)
- [Logatec](#)
- [Vrhnika](#)
- [Grosuplje](#)
- [Mengeš](#)
- [Medvode](#)
- [Višnja Gora](#)

Som den økonomisk mest udviklede region genererede den i 2012 27 gange mere bruttonationalprodukt end regionen Central Sava eller mere end en tredjedel af det nationale BNP.

I 2012 registrerede regionen 98 nye virksomheder pr. 10.000 indbyggere (det højeste antal nye virksomheder blev registreret i kyst-karst statistiske region, nemlig 113 pr. 10.000 indbyggere).

Samtidig havde denne region en af de højeste femårige overlevelsesrater for nye virksomheder (55%).

Ifølge arbejdsmigrationsindekset (126,0) var denne region meget arbejdskraftorienteret.

Denne regions betydning for beskæftigelsen bekræftes også af den omstændighed, at antallet af arbejdspladser i regionen er meget større end antallet af beskæftigede, der bor i regionen.

Indtjeningen for personer, der er beskæftiget i denne region, er den højeste i landet.

I 2013 udgjorde den gennemsnitlige nettoindtjening i landet 997 EUR, mens den i denne region var over 90 EUR højere.

Beskæftigelsesstruktur: 69,7% servicesektoren, 28,1% industri, 2,2% landbrug.

Regionen tiltrækker 13,2% af det samlede antal turister i Slovenien, de fleste er besøgende fra udlandet, der besøger Ljubljana (90,7%).

Med hensyn til dets placering er det centrum, hvad angår befolkningstæthed, den tættest befolkede, den største med hensyn til befolkning og efter område vores næststørste statistiske region.

I 2019 boede omkring en fjerdedel af Sloveniens befolkning (26%) i regionen Osrednjeslovenska.

Forskellen mellem antallet af mænd og antallet af kvinder er den største i regionen, hvor der er næsten 7.000 flere kvinder end mænd.

Befolkningens gennemsnitsalder er den laveste (42,0 år), og befolkningstætheden er den højeste (237 indbyggere pr. kvadratkilometer).

Ifølge arbejdsmigrationsindekset (127,9) er den statistiske region Osrednjeslovenska en udpræget arbejdsregion.

Antallet af beskæftigede i denne region er meget højere end antallet af personer i beskæftigelse bosiddende i regionen. Denne region er derfor også meget vigtig for indbyggerne i andre regioner ud fra et beskæftigelsesmæssigt synspunkt.

I 2019 var den gennemsnitlige månedlige nettoindtjening for ansatte i regionen højest på regionsniveau. Den beløb sig til 1231 EUR og var 8,6 % højere end det årlige gennemsnit af månedslønnen i Slovenien som helhed.

Læs mere om hvad der kan opleves i det centrale Slovenien [her](#).

Podravska (Drava)

Podravska (Drava) regionen er en region i Slovenien. Den største by i regionen er [Maribor](#). Regionens navn kommer fra [Drava](#) -floden og omfatter land på begge bredder langs dens forløb gennem Slovenien samt [Pohorje](#) -bjergene i den nordøstlige del af regionen.

Dravaen bruges til produktion af [vandkraft](#) , og den frugtbare jord omkring den bruges til [landbrug](#).

Andelen af ledige stillinger i alle ledige job er blandt de højeste i Slovenien, og regionen har en positiv [nettomigrationsrate](#), men et meget højt [naturligt fald](#), hvilket betyder et samlet fald i befolkningen.

Befolkningen i 2020 var 325.994. Det har et samlet areal på 2.170 km².

Regionen tiltrækker kun 3,2% af det samlede antal turister i Slovenien, hvoraf de fleste kommer fra udlandet (68,9%).

Regionen består af to geografisk meget forskellige dele. Den større østlige del omfatter bakker på den vestlige udkant af den pannoniske slette (blandt dem især Slovenske gorice bakkerne mellem Drava og Mura floderne og de stejle Haloze bakker langs den kroatiske grænse) og de tætbefolkede Drava og Ptuj sletter langs Drava flod.

Den vestlige del af regionen, der geografisk hører til sub-alpine bjerge, er helt anderledes og består af de stærkt skovklædte og tyndt befolkede Pohorje- og Kozjak-områder, opdelt af talrige vandløb og adskilt fra hinanden af den smalle Drava-dal.

Historisk set var regionen en del af Steiermark, en arvelig habsburgsk besiddelse centreret om Graz (Østrig), fra begyndelsen af det 14. århundrede indtil slutningen af 1. Verdenskrig. Den nuværende grænse mellem Østrig og Slovenien blev tegnet efter opløsningen af Østrig - Det ungarske imperium i 1918.

Podravska er kendetegnet ved sin tilgængelighed fra alle sider, da den ligger på hovedtrafikvejen mellem den tidligere Habsburg-hovedstad, Wien, og havnen i Trieste ved Adriaterhavskysten, som blev erklæret en kejserlig frihavn i 1719 af kejser Karl VI.

Dens rolle blev yderligere forstærket af anlæggelsen af den sydlige jernbane i midten af det 19. århundrede. Som en konsekvens heraf overtog Maribor rollen som det regionale center, der tidligere var besat af den antikke by Ptuj, der lå længere langs Drava-floden.

Motorvejsforbindelsen mellem Wien og Trieste, som skal stå færdig i slutningen af 2004, følger den gamle handelsrute.

Regionen er opdelt i 34 kommuner, lige fra bykommunen Maribor, den næststørste kommune i Slovenien målt i indbyggertal, til mindre landkommuner i bakkede områder, der mangler mere markante lokale centre, siden de først blev etableret i 1994.

I årtier er Maribor blevet "dømt" til for evigt at være på andenpladsen i landet. Desuden forstærkede centraliseringen endda Ljubljanas primære position, efter at Slovenien fik sin uafhængighed.

I den socialistiske periode var Maribor en markant industriby sammenlignet med Ljubljana, mens der under processen med ejerskabsforvandling og åbning til verdensmarkedet gik flere store virksomheder, der blev etableret efter Anden Verdenskrig, konkurs. Dette forårsagede over gennemsnittet arbejdsløshed og sociale problemer i selve byen. Derudover bidrog dens mindre befolkning og faldende købekraft i sammenligning med Ljubljana til, at den første, store, direkte udenlandske investering i servicesektoren, dvs. handel og bankvæsen, undgik Maribor og koncentrerede sig om Ljubljana.

Hidtil er Maribors svage position som regional hovedstad for hele den nordøstlige del af Slovenien ikke forbedret på trods af overførslen af visse statslige administrations- og regeringsfunktioner (såsom den nationale postadministration og ministeriet for små virksomheder og turisme) til Maribor.

Et af Maribors fordelagtige punkter er dets succesfulde universitet, der leverer en betydelig andel af højtuddannede kandidater til Maribor og naboregioner.

Blandt fordelene ved regionen er en vellykket specialisering af landbruget i frugt- og vindyrkning i flere bakkede områder værd at nævne. I andre områder har den ugunstige jordejerskabsstruktur (som f.eks. forekommer i Haloze i den sydlige del af regionen) fremskyndet opgivelsen af landbruget, affolkningen og nedgangen i kulturelle faciliteter.

Udover at være regionens vigtigste drikkevandskilde er sletterne også kendetegnet ved deres tætte befolkning, industri og intensive landbrug. Derfor er et af de væsentlige problemer i regionen også den stigende grundvandsforurening i grussedimenter på Drava- og Ptuj-sletten.

Podravska dækker 2–170 km² (10,7 % af det nationale territorium) og består af to helt forskellige dele. Sletterne og bakkerne i den østlige del og skovklædte bjerge i vest. Det bakkede område kan opdeles i de lave slovenske gorice bakker mellem Drava og Mura floderne, og de meget mere dissekerede og stejle Haloze bakker langs den kroatiske grænse i sydøst.

Klimaet er moderat kontinentalt med den gennemsnitlige årlige temperatur på 10,7 C og månedlige temperaturer mellem 0,4 C (januar) og 20,8 C (juli). Den gennemsnitlige årlige nedbør er 1040 mm, henholdsvis mellem 1230 mm og 880 mm, der for det meste falder i juni og juli.

I vest strækker Podravska sig ind i Pohorje- og Kozjak-bjergene syd og nord for Drava-floden, et område bygget af metamorfe og magmatiske klipper og dækket af store nåleskove og løvskove. Landsbyerne er spredt ud over brede højdedrag, der når en højde på cirka 900 m, mens de smalle dale for det meste er ubeboede.

Den centrale del af regionen omfatter tæt bebyggede og intensivt dyrkede sletter langs Drava-floden. De tre vigtigste sletter er Drava-sletten mellem Maribor og Ptuj, Ptuj-sletten mellem Ptuj og Ormoz og Središče-sletten på samme side af floden nedstrøms for Ormoz.

Sletterne er kendetegnet ved adskillige vejlandsbyer, nogle af dem flere kilometer lange.

Langs kanterne af sletterne ligger byerne Maribor (befolkning 101.000), Ptuj (19.500), Slovenska Bistrica (7.000) og Ormoz (2.300). Kun Ruše i Drava-dalen (4.700) og Lenart v Slovenskih goricah (2.600) er ikke placeret på sletterne.

Regionen har ingen malm eller fossile brændstoffer. Dens vigtigste naturressourcer er den frugtbare jord, vand og skov. Landbrugets brug af jord er dominerende på Ptuj- og Središče-sletten.

Drava-floden er den vigtigste vandkraftkilde i Slovenien. Tre vandkraftværker er placeret på Drava i denne region, mens Drava-sletten kan prale af det næstmest rigelige grundvandsmagasin i Slovenien, hovedkilden til drikkevand i det meste af regionen.

På sletterne er der flere grus- og lergrave til den lokale byggematerialeindustri, mens der i Cezlak (Pohorje-massivet) er stenbrudsudvinding af dekorative sten.

Pomurska Mura

Pomurska Mura regionen er en [region](#) i det nordøstlige [Slovenien](#). Det er overvejende [landbrugs](#) med markafgrøder, der repræsenterer over tre fjerdedele af det samlede landbrugsareal (dobbel så meget som det slovenske gennemsnit).

Klima og jordbund tilsammen har gjort det til den region med den højeste afgrødeproduktion, men dens geografiske placering og ringere infrastruktur stiller den til en ulempe, og det er den region i Slovenien med det laveste BNP pr. indbygger (EUR 12.267) og den højeste andel af registrerede arbejdsløshed.

Mura Statistical Region omfatter fire byer, hvoraf den største er [Murska Sobota](#)

- [Ljutomer](#)
- [Gornja Radgona](#)
- [Lendava](#)

Befolkningen i 2020 var 114.238. Det har et samlet areal på 1.337 km

Beskæftigelsesstruktur fordeler sig med 57,3% på serviceydelser, 39,9% på industri, 2,7% på landbrug.

Det tiltrækker 10,2% af det samlede antal turister i Slovenien, hvoraf de fleste kommer fra Slovenien (62,4%).

Murska Sobota-katedralen er en romersk-katolsk katedral dedikeret til Sankt Nikolaus i byen [Murska Sobota](#), Slovenien. Det har været bispesædet for bispedømmet Murska Sobota siden bispedømmet blev oprettet i 2006.

Rakičan er en landsby i kommunen Murska Sobota. Der er et barok palæ kendt som Rakičan Castle vest for hovedbebyggelsen.

Černelavci er en landsby i kommunen Murska Sobota. Forfatteren György Czipott er født her.

Krog er en landsby i kommunen Murska Sobota. Der er et lille kapel i bebyggelsen. Krog ligger 3½ km sydvest for Murska Sobota

Primorsko-notranjska

Primorsko-notranjska er en [region](#) i [Slovenien](#) på [NUTS3-niveau](#). Det gamle navn var Notranjsko-kraška (*Indre Carniola Karst*).

Regionen, der er beregnet til statistiske formål, blev indført i maj 2005. Det omfatter de seks kommuner [Bloke](#), [Cerknica](#), [Ilirska Bistrica](#), [Loška Dolina](#), [Pivka](#) og [Postojna](#). Den mest folkerige kommune er byen Postojna. Det samlede areal er 1.456 km². Regionen havde 1.2020 indbyggere den 53. juli 092.

Den 1. januar 2015 blev navnet på regionen ændret til *Primorsko-notranjska*.

Nótraska er en provins i Slovenien, der omfatter den sydvestlige del af den tidligere østrig-ungarske region [Carniola](#). De [vigtigste byer er Postojna](#), Rakek, [Logatec](#), [Cerknica](#), [Pivka](#) og [Ilirska Bistrica](#).

[Karst Verden](#) Notranjske er fyldt med mange huler, hvoraf postojna-hulen skiller sig ud i størrelse og skønhed, [mens Škocjan-huler](#) nær [Divače](#) allerede tilhører [Primorsko](#).

Savinjska

Savinjas er en region i Slovenien. Den største by i regionen er [Celje](#).

Regionen er opkaldt efter [Savinja](#) floden og har en meget forskelligartet i naturgeografi. Det omfatter hovedsageligt det skovklædte bjergrige terræn, der er attraktivt for turister (øvre Savinja-dalen og en del af Kamnik-Savinja-alperne), den frugtbare Nedre Savinja-dal med gode betingelser for humledyrkning, Kozje-bakkerne og Velenje-bassinet med brunkulsaflejringer, brugt til elproduktion.

I 2013 investerede regionen mere end 127 mio. EUR i miljøbeskyttelse (mest af alle regioner) og i 2013 tegnede regionen sig for 14 % af de oprettede virksomheder og 8 % af de nedlagte virksomheder.

Regionen har gode naturforhold for landbrug. I 2013 havde denne region mere end 11.000 gårde, hvilket er 15 % af alle gårde i Slovenien, og rangerede regionen lige bag Drava Regionen.

Inden for udnyttet landbrugsareal og husdyrhold lå regionen også på andenpladsen. Regionen er et velkendt og populært turistmål. I 2012 udgjorde turistankomster og overnatninger i regionen 11,1 % af alle turistankomster i Slovenien og 15,0 % af alle overnatninger. I gennemsnit tilbragte turister fire nætter der.

Savinjas statistiske region omfatter 9 byer hvoraf den største er [Celje](#).

- [Velenje](#)
- [Slovenske Konjice](#)
- [Rogaška Slatina](#)
- [Žalec](#)
- [Šentjur](#)
- [Laško](#)
- [Zreče](#)
- [Šoštanj](#)

Befolkningen i 2020 var 263.322 og har et samlet areal på 2.301 km².

Beskæftigelsesstruktur fordeler sig med 51,8 % på serviceydelser, 45,6 % på industri, 2,6 % på landbrug.

Turisme tiltrækker 10,4% af det samlede antal turister i Slovenien, hvoraf de fleste kommer fra Slovenien (52,8%).

Fra den ene side af Slovenien til den anden er Savinjska den tredjestørste region i Slovenien, og også den tredje målt i befolkningsstørrelse. Det strækker sig fra den østrigske grænse i nordvest til den kroatisk grænse i sydøst. Dens kerneområde er den 30 km lange og 10 km brede Nedre Savinja-dal i den midterste del af Savinja-floden, hvor Celje, den tredjestørste slovenske by og regionale centrum, blev etableret ved sammenløbet af flere floder.

Regionen er geografisk meget forskelligartet, fra de høje, barske Kamnik- og Savinja-alper i nordvest til lave, blidt bølgede vinavlsbakker i øst. Regionens befolkning og økonomiske centre er den humledyrkende Nedre Savinja-dal med Celje og Zalec som hovedbyerne og det mindre Velenje-bassin, Sloveniens energiproducerende centrum, med Velenje som hovedby.

I senmiddelalderen var regionen ejet af den lokale feudale familie, hertugerne af Celje. Som habsburgernes allierede og gennem strategiske familieforbindinger etablerede hertugerne sig solidt i det 15. århundredes sydøstlige Europa, et område, der stadig modstod udvidelsen af det osmanniske imperium på det tidspunkt.

Efter at familien var uddød (1456), blev deres ejendom overtaget af habsburgerne og forblev en del af det habsburgske monarki indtil slutningen af 1. verdenskrig.

På grund af sin placering på den subalpine trafikrute er regionen let tilgængelig fra alle sider, da adskillige ruter mod naboregioner går ud fra vej- og jernbaneknudepunkterne ved Celje. Ikke desto mindre ligger den bjergrige del af regionen i den øvre del af Savinja ret langt væk og er kun forbundet med resten af Slovenien af to regionale veje, mens der ikke er en eneste lokal vej, der forbinder regionen med Kärnten i Østrig.

Den nationale og etniske grænse mellem Slovenien og Kroatien er Sotla-floden, og der er flere grænseovergange her, da befolkningen fra begge sider har været tæt forbundet i århundreder. Regionen er administrativt opdelt mellem 32 kommuner, hvoraf flere er blandt de økonomisk stærkeste i Slovenien (Velenje, Celje), selvom størstedelen af landkommunerne i de bjergrige dele af regionen er økonomisk svage og truet af affolkning.

Regionens mangfoldige landskab og selve dens beliggenhed dikterer dens opdeling i to økonomisk udviklede kerner og to økonomisk mindre udviklede områder med svag økonomi og faldende befolkning, hver med forskellige fordele og ulemper.

Nedre Savinja-dalen og Velenje-bassinet er blandt de mest økonomisk udviklede områder i Slovenien med en veludviklet infrastruktur og en stor kvalificeret arbejdsstyrke. En betydelig del af den arbejdsintensive industri i Lower Savinja-dalen er fordelt på landdistrikterne.

På denne måde opretholdes tætte bånd til lokalsamfundene, hvilket gør det muligt for størstedelen af lokalbefolkningen at kombinere intensivt landbrug med beskæftigelse i ikke-landbrugssektorer.

I 1990'erne bragte en alvorlig verdensomspændende humledyrkningskrise en høj grad af usikkerhed ind i regionen, selvom dette skulle opvejes af de udviklingsmuligheder, som regionens position langs den nybyggede motorvej giver.

Brunkul er hovedkilden til velstand og også hovedproblemet i Velenje-bassinet. Det giver job til mange mennesker fra området, der arbejder i minen og varmekraftværket, som på den anden side er årsag til det stærkt forurenedede miljø og tabet af en betydelig del af bassinbunden på grund af sætninger. Varmekraftværket med intern behandling og naturvenlig bortskaffelse af affald forsøger at genoprette det foranderlige landskab.

Den alpine del af regionen i den øvre del af Savinja-floden og det bakkede område sydøst for Celje er økonomisk meget svage, da det er praktisk talt umuligt at leve af landbruget på grund af de ugunstige naturforhold og strukturen af jordbesiddelse .

Regionen dækker 2384 km² (11,8 % af det nationale territorium), hvoraf kun omkring 150km² er en slette i Lower Savinja Valley.

Resten af regionen er dækket af skovklædte bjerge i den øvre del af Savinja-dræningsbassinet, der strækker sig ind i de høje Kamnik- og Savinja-alper mod vest.

I den sydøstlige del er Kozjansko-bakkerne alvorligt brudt op af dybe dale, mens i syd når skovklædte højdedrag i Sava-bjergene op til 1204 m. Undtagen i den alpine del, hvor det alpine klima hersker i de højere dele, har Savinjska-regionen subalpint klima.

Gennemsnitstemperaturerne er mellem 0,9 C (januar) og 20,4 C (juli), og den gennemsnitlige årlige nedbør er mellem 1280 og 850 mm. Temperaturvendinger er almindelige i den nedre Savinja-dal og Velenje-bassinet.

Den største by i regionen er Celje (37.800 indbyggere). Andre byer er Zalec (4.900), centrum

for humledyrkningsområdet, Velenje (26.700), som udviklede sig hurtigt efter Anden Verdenskrig takket være brunkulsminen, Mozirje (2.000), Slovenske Konjice (4.900) og Šentjur (4.700).

Et lag brunkul på op til 164 m tykt er placeret under næsten hele Velenje-bassinet. Det udvindes under jorden (ca. 4 millioner tons årligt) og bruges udelukkende i det nærliggende Šoštanj termiske kraftværk.

Den næstvigtigste naturressource i Savinjska er dens frugtbare jord, især på grusaflejringer i den nedre Savinja-dal.

Denne zone byder på særdeles gunstige betingelser for humledyrkning, og agerjorden dækker mere end halvdelen af arealet. I andre dele af Savinjska findes landbrugsjord kun i bunden af dalene og på blidere solrige skrånninger. Skove dækker mere end halvdelen af regionen. De vigtigste er nåleskove og blandede skove i Upper Savinja Valley.

Der er betydelige grundvandsforsyninger i Lower Savinja Valley, mens flere termiske kilder tjener som grundlag for udviklingen af kursteder omkring Celje og i den østlige del af regionen. Ligesom dens bifloder gør Savinja-flodens fluktuerende niveau den uegnet til elproduktion.

På grund af dens lave volumen i sommermånederne har floden også lidt vand til rådighed til kunstvanding.